

ντομάτα

ντομάτα κ. **τομάτα**, **η**, ουσ. [<ιταλ. tomato <ισπαν. tomato <μεξικάν. tomatl], η ντομάτα·

- τον πήραν με τις ντομάτες (για δημόσιους αγορητές ή πολιτικούς) τον αποδοκίμασαν έντονα, τον γιουχάισαν: «μόλις βγήκε στο μπαλκόνι να βγάλει λόγο, τον πήραν με τις ντομάτες». Η συνήθεια αυτή, έλκει ίσως από παλιότερο τρόπο αντίδρασης των θεατών για κακό θεατρικό έργο. Ακόμη και σήμερα οι σκιτσογράφοι, παρουσιάζουν το κοινό να πετάει προς τη θεατρική σκηνή διάφορα ζαρζαβατικά. Συνών. τον πήραν με τ' αβγά· βλ. και φρ. τον πήραν με τις πέτρες, λ. πέτρα.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας